

פרשת כי תצא - תשס"ג

שרון ברקת

פרשה קצרה זו מכנסת בתוכה לא פחות מ-74 מתוך סך 613 המצוות. מעניין לשוב ולקרוא את המצוות בעיניים בנות-זמננו, ולראות כמה רבות מהן נכנסו אל תוך הקאנון המוסרי, החוקתי והנורמטיבי של החברה האנושית המודרנית, אבל לזכור גם שיש מיליוני בני אדם שחיים ממש כעת על אותה אדמה כמונו, שיכולים רק לחלום על חיים בחברה שאלו חוקיה ואלו מצוותיה, שבה אפילו ליציאה למלחמה יש כללים, וגם לאביון, לדל ולנחשל יש זכויות.

השבוע שבין "כי תצא" ל"כי תבוא" (הפרשה שאחריה), מאפשר להתבונן גם על המשמעות הפנימית, האישית, של התורה, המצוות והפרשיות. מתי אני יוצא ומתי – בא? איזה דברים אנחנו מעדיפים לראות כחיצוניים לנו ואיזה – כפנימיים? האם חיינו נשלטים ומכוונים, או שאולי אנו שולטים ומכוונים אותם? בהתבוננות כזאת, עולם המצוות (שעבור רובנו הן לא סט כללים מעשי לביצוע או להימנעות), הופך למפה עדינה, פנימית, של שבילים, עליות ומורדות המוליכים פנימה והחוצה, כי תצא וכי תבוא.

אני מגלגל את שעות היום ושעות הלילה אדמיאל קוסמן

אָבֵל אָנִי נוֹהֵג בְּחֶסֶד רַב וּבְרַכּוּת, בְּעֵדִינּוֹת
וְהִתְחַשְׁבוֹת בְּפִגְיָעוֹתֵם הִיִּתְרָה שֶׁל הַבְּרִיּוֹת, שׁוֹכְנֵי
בְּתֵי הַחֶמֶר, לְמִטָּה, מִתְחַתִּי –
וּמְכַלְפֵּלֵם, עַל פִּי הָרֵב, בְּרִנּוֹחַ.

כִּן זֶן אָנִי אֶת עוֹלָמִי, בְּרִיָּה בְּרִיָּה לְפִי צְרָכֶיָּה,
מִן הָרֶאֱם הָאֲגָדִי וְעַד בִּיִצֵּי כְּנִים קְטָנוֹת.

אֶת שְׁעוֹת הַיּוֹם אָנִי אוֹחֵז
וּמְגַלְגֵּל בְּיַד כְּמוֹ קְבִיּוֹת,
וּפּוֹתַח בְּמַפְּהָ לְכָל אֲמָה אֶת גּוֹרְלָהּ לְשַׁעֲרֶיָּה.

אָנִי מְגַלְגֵּל אֶת שְׁעוֹת הַיּוֹם וְשְׁעוֹת הַלַּיְלָה.
הִנֵּה, אָנִי לְרַגַע אֶל־הֵימ קָטָן. לֹא תֵאֱמִינוּ, גַּם
כְּשֶׁפֶל הַכַּח בְּיָדִי אָנִי נוֹהֵג בְּחֶסֶד רַב
עִם הַבְּרִיּוֹת כְּלָם, וּמְכַלְפֵּלֵם בְּרִנּוֹחַ.
אֶת שְׁעוֹת הַפְּנָאִי אָנִי מְנִיחַ לְפַעֲלֵלוֹת:
חֶמְקָה, בִּינָה וְחֶסֶד, נְצַח, הוֹד, וְכוּ'.

הִנֵּה, אָנִי הַפְּכֵתִי אֶל־הֵימ קָטָן.
אִם תְּבִיטוּ בַחֲלוֹן מְעַלְיָכֶם לְמַעַלָּה,
גַּם אַתֶּם תִּרְאוּ אוֹתִי יוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶא.
לֹא תֵאֱמִינוּ לִי כְּשֶׁאֲגַלְגַּל – אָנִי הַמְגַלְגֵּל – כְּמוֹ
קְבִיּוֹת אֶת עֲתִידְכֶם, אֶת שְׁעוֹת הַיּוֹם וְשְׁעוֹת הַלַּיְלָה.
אִם כִּי לְעֵתִים אָנִי עוֹצֵר.

אָנִי עוֹצֵר לְרַגַע, וְאוֹמֵר לְפִתְעָה: יְהִי אוֹר, וַיְהִי!
אוֹ אִם בְּתֵם הַיּוֹם אָנִי אֲמַר הַפּוֹךְ: יְהִי הַחֹשֶׁךְ,
וּלְפִתְעָה – עַל הַמַּיִם מְרַחֵף הַצֵּל הַזֶּה, מְטִיל אִימָה.